

af enkelte Medlemmer er taget et Forbehold, der er saaledes taget Forbehold af Himmelstrup, Anders Nielsen og Pinstrup; de har delt sig, jeg ser i Grunden ikke hvorfor, thi det, deres Forbehold angaar, er i Virkeligheden det samme. Man har i korte og knappe Ord stillet sig paa et lignende Standpunkt, som Venstres ærede Ordfører har stillet sig paa her i Dag: Man afviser — i hvert Fald delvis — de Tanker, her er fremme, men man giver ikke Anvisning paa noget andet. Dernæst fortsætter Hr. Pinstrup: „Endvidere ønsker jeg allerede nu planlagt en jævn, men langsom Stigning af Kronkursen op mod Pari for at undgaa de Ulykker, der vil ske for Erhvervslivet, hvis Gulddindløseligheden til Pari gennemføres og Kronen staaar langt derunder.“ Det sidste af denne Udtalelse tyder ikke paa, at Hr. Pinstrup nøje har gennemtænkt dette, inden han skrev det, men jeg fæstner mig ved Ordet „planlagt“. Selv fra denne nære Meningsfælle af Venstres ærede Ordfører her i Dag, selv fra denne Mand, som er Bannermærket, om jeg saa maa sige, for de store Venstrelandbrugere her i Landet, ønsker man planlagt en Udvikling, planlagt altsaa fra det offentlige Side. Han værger sig mod en Tingenes Tilstand, der kunde føre til en brat og hurtig Stigning af den danske Krone, og han har utvivlsomt Ret i, at det vilde være en Ulykke; men i Ordet „planlagt“ ligger jo en Erkendelse selv fra Hr. Pinstrups Side af, at det offentlige ikke kan gaa koldt forbi disse Opgaver, men maa sætte ind her, og han sætter altsaa ind dér, hvor Landbruget ser sine Interesser truet, medens vi jo er nogle andre, der mener, at man i denne Sag, som i alle andre, ikke bør se udelukkende paa Landbrugets Interesser, men ogsaa paa, hvad der baader Landets øvrige Erhverv. Men denne Udtalelse fra Valutakonferencen, underskrevet med disse mange gode Navne, underskrevet ogsaa af Medlemmer af dette høje Ting, anviser netop den Vej, som det Forslag, den nuværende Regering har fremsat, peger paa; det følger netop Valutakonferencens sagkyndige Anvisning, givet som den er paa en Tid, hvor Ængstelsen i Danmark var noget større, end Tilfældet er i Øjeblikket, hvilket dog turde være et Vidnesbyrd om, at med dette Forslag er man inde paa den rigtige Vej, paa den Vej, som har kunnet samle Anskuelse og Underskrifter af Mænd, som har bedre Betingelser for at forstaa sig paa disse Anliggender end adskillige af os andre.

Skulde jeg for mit Vedkommende fremsætte en Udtalelse om Aarsagerne til den ulykkelige Udvikling, vi er kommet ind i, vilde jeg fæstne mig ved tre Ting: for det første ved den store Seddelmængde, som utvivlsomt er medvirkende, for det andet ved den daarlige Handelsbalance eller, som det undertiden, mindre populært, men nok saa rigtigt, hedder, Betalingsbalance, som Danmark har haft og fremdeles har, og endelig for det tredje ved det psykologiske Moment, Tillidsmomentet, som sikkert spiller en ganske betydelig Rolle, navnlig ved øjeblikkelige Svingninger, hvad jeg ogsaa synes, Tingenes Udvikling her i Danmark har aflagt rimeligt Vidnesbyrd om.

Paa de tre Omraader, jeg her har nævnt, vil jeg hævde, at en Valutacentral og navnlig en stærk Valutacentral vil være i Besiddelse af ikke ringe Indflydelse overfor Nr. 2 og Nr. 3, overfor den daarlige Handelsbalance og overfor det psykologiske Moment, Tillidsmomentet. Og hvis Handelsbalancen bedres, vil formentlig ogsaa dermed følge, at Seddelmængden vil kunne indskrænkes, saaledes at altsaa den første af de af mig nævnte Aarsager ogsaa vil kunne bedres. Under de Forhold, hvorunder vi i Dag drøfter denne Sag, har nu Danmark sin Chance. Rigsdagen har Adgang til uden at være generet eller hemmet af nogen Panikstemning roligt og sagligt at overveje og lovgive paa dette Omraade og ruste Landet paa en saadan Maade, at det kan værnes mod nye Rystelser; ruste Landet til en forventet gradvis Opgang af den danske Krone til Pari, saaledes som vi kendte det tilforn. Hvis en saadan Lovgivning hindres, vil der ikke være nogen Tvivl om, at det danske Folk ved, hvor Ansvaret derfor ligger.

Regeringsforslaget er undergaaet nogle Forandringer i Folketinget, men der er, som ogsaa den højtærede Statsminister har paapeget, ikke deri nogen principiel eller saglig Uoverensstemmelse. Jeg har nok lagt Mærke til, at nogle smaa Mænd har haft travlt med at søge at farve Situationen. Nogle fortæller, at nu er der først rigtig blevet et Lovforslag ud af det, som duer til noget, medens andre fortæller, at nu er det hele ødelagt. Saaledes bruger man Malerkosten og sværter med lys og mørke Farver, hver ud fra sit Standpunkt og efter bedste Evne. Jeg har dog det Indtryk, at disse smaa Mænd med Malerkosten kun har naaet at faa Klatterne i Øjnene, og jeg skal lade dem fortsætte med deres Øvelser og Bestræbelser i saa Henseende i Fred.